

органами публічної адміністрації створена підвідомчість цих органів.

Підвідомчість - взаємозв'язки на засадах субординації, яка означає співпідпорядкованість між органами вищого і нижчого рівнів. Оскільки Кабінет Міністрів очолює систему органів виконавчої влади, то усі інші органи підпорядковані й підзвітні Кабінету Міністрів [3].

В Україні з 2014 року розпочато процес децентралізації. Основною метою даної реформи є створення умов для динамічного розвитку регіонів і надання якісних та доступних суспільних послуг громадянам. Крім цього дана реформа торкається підзвітності, зокрема передбачає відповідальність органів місцевого самоврядування перед виборцями – за ефективність своєї роботи, а перед державою – за її законність.

Реформа децентралізації складається з трьох етапів.. Перший дозволяє формувати відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування значний дієвий і спроможний інститут місцевого самоврядування на базовому рівні – об'єднані територіальні громади базового рівня (ОТГ). Другий – створення нових районів, які вирішуватимуть лише те, що відноситься до компетенції району: комунальна власність, вторинна медицина, школи-інтернати і т.д. Решта повноважень районів перейде до компетенції об'єднаних громад. Третій напрямок – заключний, це області. По суті межі областей мінятися не будуть, кількість обласних центрів така ж і залишиться. Змін зазнає лише форма управління. Основною територіальною одиницею стає громада. Громада має голову та виконком, який виконує всі функції з управління громадою. Села, які ввійшли до об'єднаної громади обирають старост, які входять до виконкому об'єднаної громади і виконують ті ж функції, які були в сільраді [7].

Підсумовуючи все вище згадане варто зауважити, що саме децентралізована виконавча влада з сильними інститутами місцевого самоврядування є найбільш ефективною формою організації публічної влади.

Список використаних джерел

1. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трошинського, Ю. П. Сурміна. – К. : НАДУ, 2010. – 820 с.
2. Конституція України від 28 червня 1996 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Кравцова Т. М. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. М. Кравцова, А. В. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522–525 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10ktmdpa.pdf>
4. Козак В. Стратегічні аспекти реформування публічного управління в Україні в умовах децентралізації [Електронний ресурс] / В. Козак. – 2017. – Режим доступу : [www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_01\(32\)/6.pdf](http://www.dridu.dp.ua/vidavnictvo/2017/2017_01(32)/6.pdf)
5. Про місцеве самоврядування : Закон України від 21.05.1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. – № 280.
6. Центральні та місцеві органи виконавчої влади [Електронний ресурс] // Урядовий портал – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/catalog..>
7. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квітня 2014 р. № 333-р // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 333-р.

Курсант 205 групи Навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ

Болкун Катерина Андріївна¹

¹ Науковий керівник: Осауленко А.О.

НОРМИ МІЖНАРОДНОГО ТА НАЦІОНАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ: АСПЕКТИ СПІВВІДНОШЕННЯ

Збільшення значення міжнародного права для правової системи України проявляється в процесі його закріплення у національному законодавстві та обґрунтовується цілим рядом факторів, що мають об'єктивну і суб'єктивну властивість. По-перше, об'єктивними процесами посилення ролі міжнародного права і його впливом на внутрішню ситуацію держав-членів міжнародного співтовариства. По-друге, посиленням почуття єдності і спільності народів і держав перед загрозами людської цивілізації – глобальними проблемами її існування і виживання, а також новими викликами, що посягають на основи вже існуючого світового устрою. По-третє, активізацією системної інтеграційної складової регіонального і міжнародного співробітництва, у якій різним аспектам міждержавного співробітництва відведена істотна роль.

На нашу думку, особливу увагу слід звернути на міжнародні договори. Особливість цього джерела відображається в особливому міжнародно-правовому і конституційно-правовому механізмі, закладеному в ст. 9 Конституції України [1]. Відповідно до неї, чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України.

Держави повинні здійснювати особливі заходи правового та практичного характеру для конкретизації на національному рівні принципів і норм відповідних міжнародних угод. Звідси, імплементацію норм міжнародного права необхідно і доцільно розглядати в якості самостійної цілеспрямованої системної діяльності, що приводить у дію всю систему норм міжнародного права. При цьому забезпечується міжнародно-правове регулювання відносин з дотриманням зобов'язань держав за міжнародним договором як досягнення кінцевого результату.

Нормативною основою механізму імплементації виступає комплекс міжнародних норм, розроблений міжнародним співтовариством з метою регламентації міжнародних договорів. Відповідно до Віденської конвенції про право міжнародних договорів 1969 р. (Україна приєдналась 1986 року) [2]:

1) кожен чинний договір є обов'язковим для його учасників і повинен добросовісно виконуватися (ст. 26);

2) учасник не може посилається на положення свого внутрішнього права як на виправдання для невиконання ним договору (ст. 27).

Суверенна рівність держав, їх незалежність у здійсненні внутрішньої і зовнішньої політики обумовили ту обставину, що вони, будучи творцями міжнародно-правових норм, виступають у той же час й основними суб'єктами їхньої імплементації.

Таким чином, переважна більшість міжнародно-правових норм, що містяться в міжнародно-правових договорах, реалізується через національний механізм імплементації. Звідси можемо зробити висновок, що успішне вирішення задачі підвищення ефективності впливу міжнародно-правових норм на регульовані ними міжнародні відносини, знаходиться в прямій залежності від характеру заходів, що здійснюються державами на національному і міжнародному рівнях для реалізації взаємопогоджених правових розпоряджень.

Необхідно зазначити, що ст. 9 Конституції України легалізує і «запускає» механізм національної імплементації та володіє важливими методологічними особливостями.

По-перше, включення в Конституцію України положення про дію міжнародних договорів, як частини національного законодавства, сприяє зміцненню суверенних прав України і підвищує її авторитет у світі, як держави, що стала на демократичний шлях розвитку і в зовнішній сфері своєї діяльності.

По-друге, законодавчі акти України, що регламентують порядок розробки, підписання і дії міжнародних договорів України, не містять деталізації конституційного

формулювання «згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України». Можемо взяти до уваги лише ст. 19 Закону України від 29 червня 2004 р. «Про міжнародні договори України», яка передбачає, що чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються в порядку, передбаченому для норм національного законодавства [3].

Отже, можемо дійти наступних висновків.

1. Під конституційним формулюванням «згода на обов'язковість яких дана Верховною Радою України» розуміється саме ратифікація міжнародного договору.

2. При її здійсненні передбачається видання національного нормативного акта у виді спеціального закону про ратифікацію, що свідчить про опосередковану трансформацію міжнародних норм у національне законодавство України.

3. Лише належним чином ратифіковані міжнародні договори є джерелами національного права України.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — №30. — Ст. 141.
2. Віденська конвенція про право міжнародних договорів [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118.
3. Про міжнародні договори України : Закон України від 29.06.2004 № 1906-IV / Відомості Верховної Ради України. — 2004. — №50. — Ст. 540.

Слухач 5-В курсу Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання Національної академії внутрішніх справ

Бондар Артем Сергійович¹

ЗАКОНОДАВЧЕ РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСУВАННЯ ПЕРЕДВИБОРЧОЇ АГІТАЦІЇ

Сучасна українська політична арена розставляє свої пріоритети в такий спосіб, де вагомість тієї чи іншої політичної сили досить часто визначається її фінансовою підтримкою або можливостями. Певним чином цьому сприяють недоліки існуючого виборчого законодавства. Тому одним з першочергових завдань сучасної української держави є створення рівних умов для учасників виборчого процесу, де вирішальним фактором для них буде підтримка громадян, а не їхні фінансові можливості.

За умови багатоманітності політичних партій значний вплив на уявлення громадян про ту чи іншу політичну партію (кандидата) здійснює процес передвиборчої агітації. А від фінансування буде залежати якість та масштаб її проведення. Тому ті суб'єкти виборчого процесу, які позбавлені належної фінансової підтримки, ризикують залишитись просто «непоміченими».

За рахунок коштів Державного бюджету України передбачається виготовлення та розміщення інформаційних плакатів партій та кандидатів у депутати на виборчих дільницях (ст. 69 Закону), виділення ефірного часу для здійснення передвиборчої агітації (ст. 72 Закону) та опублікування у друкованих ЗМІ передвиборчих програм партій та кандидатів у депутати (ст. 73 Закону). В науці це іменується непрямою формою державного фінансування агітаційної діяльності, за якої, замість виділення певної суми коштів з Державного бюджету, надається інша матеріальна підтримка у вигляді певних послуг (виключно непряма форма фінансування застосовується також у

¹ Науковий керівник: Плугатир М.В.